

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

**Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steubel.**

Ko se je vseh trinajst šavanskih rodov vrnil v taborišče, je bil dvanajstletni Tekumze gospodar nad kakimi petnajststo vrstniki. Belo bojevnisko dekletce, ki so jo vsi imenovali Puščico pa je bilo — njihova gospodarica. Bilo je resnično nezaslišano, kar je zmogla bela skvav pri jahanju in pri streljanju puščic v zrak. Njeni uspehi so zadostovali, da je njeno ime šlo po vseh šotorih taborišča od ust do ust.

Toda Tekumzejevo vodstvo je bilo zaenkrat le začasno. Dokončno naj o tem odločijo tekmovalnja. Takele tekme so bile vedno velika reč. Ne samo mladeniči, ne, ves narod je sodeloval. Vsa indijanska vzgoja je stremela za tem, da se fantje razvijajo v lovce in bojevnike. Lovsko znanje pa bojevniška odločnost, spoštovanje starosti in pravo pojmovanje časti — to je bilo tisto, kar so starejši zahtevali že od onih, ki so komaj jeli doraščati. Kadar so tekmovali mladeniči posameznih rodov, je bilo sodelovanje starejših prav tako strastno, kakor častihlepje mladih.

A čeprav je vsakdo v taborišču poznal navado, da se morajo fantje že takoj prve dni odkar bivajo skupaj, boriti, se tokrat vendar nihče ni posebno brigal za to. Ko je Tekumze o tem ponižno vpraševal glavarje in celo samega Kornstalka, ni dobil nobenega odgovora. Napetost, nemir, borbena strast se je stopnjevala. Tekumzeja so sleherni dan stokrat izpraševali, kdaj bo vendar prišel — in je mogel le skomigniti z rameni.

Kornstalk se ni utegnil dosti brigati. Posvetoval se je z vojaškimi glavarji in starešinami rodov. Otroci so videli bojevnike v gručah postavati tu in tam po taborišču. Bojevniki so se pogovarjali skrivnostno o bogve kakih

čudnih rečeh. Mladina je slišala besede, katerih ni razumela. In kako naj bi jih tudi razumela ona, ko niti očetje sami niso prav vedeli, kaj se godi. Sli so prihajali in odhajali. Govorilo se je, da hoče Kornstalk poslati odposlanca k rodovoma Miami in Leni Lenape. Potem se je spet govorilo, da so bili sli odposlani k Čirokom in Krikom, torej k šavanskim sovražnikom, da jim ponudijo mir. Čulo se je, da se Čiroki prodali deželo zelenega trstja nekemu belcu. Potem se je spet pripovedovalo, da so to storili Irokezi. In naposled se je čulo, da dežela ni bila prodana marveč darovana. Glavarji rodov so ždeli v velikem zbornem šotoru in so poslušali poročila odposlancev. Bojevniki ki niso imeli opravka z lovom na bivole, so se pogovarjali, kakor so vedeli in znali. Vsak je hotel vedeti, kako sodi drugi. Žene so hodile zaskrbljenih obrazov okrog — slednjič je napetost prevzela tudi fante. Ves rdeči narod je mračno slutil bližajočo se nevarnost, o kateri ni nihče prav vedel, kdaj bo nastopila in v čem je njena sila — in prav to je bila tista strašna pretnja. Čarovniki so pozno v noč rotili duhove, moški so plezali okrog ognjev in zateglo prepevali molitve k velikemu bogu Nanaboču. Nad vsem taboriščem je lebdelo mračno, soparno razpoloženje. V duše sicer tako svobodnega in vedrega naroda se je naselila slutnja bližnje groze. Kaj so vedeli Šavani o belem možu! Ta je bil daleč, milje daleč stran za pogorji. Ni bilo polnega ducata mož v rdečem narodu, ki so kdaj koli srečali blede lice. Širile so se divje pripovedi o skrivnostnih močeh, o pogumu, krutosti, strelskih sposobnostih in orožju bledeh lic. Prav zato ker so bili belci tako neznani, so se videli Indijancem tako hudo nevarni. Doslej so Šavani le ra-

dovedno, često tudi prijazno in dobrohotno motrili Gašperja in Lenko. Zdaj so postajali nasproti njima zadržani, zaprti, mrki. Tu in tam se je v očeh bojevnikov lesketal prežeči srd. Bojevniki se tega morda še sami niso prav zavedali, toda res je bilo vendarle, da je srd že prevzel njihova srca.

Nekega večera — bilo je takole kakih dobrih petnajst dni, odkar sta beli fant in belo dekle bivala v novem taborišču — je ugledal Gašper gručo kakih petdesetih ljudi: moški, ženske in otroci so zavili k šotorom. Vse druge hkrati so se približevali novi pripadniki rodu z veseljem vpitjem. A ta gruča je prijeznila molče na nizkih konjičkih po ulicah velikega taborišča. Mrko vzravnani so sedeli na konjičkih, bili so resni in molčeči, niso pogledali ne na levo, ne na desno, z obrazov se je zrcalila žalost, zagrenjenost.

To je bilo seveda nalašč napravljeno. Številni Šavani, ki so prihiteli h gruči, so to reč takoj razumeli. Zgodila se je nesreča. Ne glasu ni bilo čuti iz vrst gledalcev, nobene šaljive besede, nobenega krika v pozdrav. Nemo, kakor oni, ki so prijezdili, so stali moški in ženske na obeh straneh. Vzhajajoče sonce, glasnik indijske vasi, se je bil kakor vselej postavil na čelo sprevoda in molče so mu sledili, kamor jim je pokazal.

Se tisti večer so vedeli vsi Šavani, kaj se je bilo zgodilo in tu in tam so se ob tabornih ognjih čuli vzkriki jeze, sovraštva in maščevalnosti. Rod Nameta je prišel plesati bojni ples. Od vseh strani so prihiteli ostali rodovi in so motrili vrvenje divjih postav. Mračno podžigajoče petje je prevzelo vse moške in kadar so prvi plesalci kričali svoja rotenja, se je v odgovor oglašalo vedno več glasov iz vrst gledalcev.

Otroci so šli ta večer pozno leč. Podili so okrog po šotorih, najpogumnejši so plezali celo v vrhove šotorov, čeprav je bilo to strogo zabranjeno; toda hoteli so pač čim bolj motriti, kaj se godi. Tekumze se je s svojim rodom podil med šotori naokrog, sila rad bi se bil vstulil spred med odrasle, da bi videl ples čisto od blizu.

Tedaj se je Lenka domislila: sred vasi, nedaleč od tam, kjer biva rod Nameta, stoji visok topol. Lenka je predlagala, da splezajo na drevo. Komaj je rekla to besedo že je Teukmze zdiral in vsi ostali za njim in v treh minutah so že tičali gori v vejah. Veter jim je

prinašal dim iznad ognja, listje je šumelo, živahno valovanje in vreščanje množic je napolnjevalo ozračje, vse pa je preglašalo mračno prepevanje bojnih pesmi.

Rod Nameta je plesal. Terjal je maščevanje za zločin nad njegovim vladarjem Usnjeno ustnico. Beli moške so bili obstreljevali čoln, v katerem je sedel sin Usnjene ustnice s svojo družino. Dva mladeniča, štirinajstih in sedemnajstih let, sta bila ustreljena in mrtev je padel tudi njun oče, sin Usnjene ustnice. Samo žena se je rešila. Zdaj je tožila za možem in sinoma. Usnjena ustnica pa je obžaloval poslednje potomstvo svojega rodu. Saj mu je ostal le še enajstletni vnuk Črni lisjaček.

To je bil brezumen zločin, ko je vendar vladal mir med rdečimi in belimi in so se Indijanci čisto mirno peljali po reki v lastni deželi. Z brega so nekateri potepuhi kar tako za šalo streljali v živo tarčo. To se je zgodilo pred tedni, daleč na vzhodu, v deželi rodu Lenikenape, kjer je bil glavar Usnjena ustnica s svojci na obisku pri sorodnikih.

Mladina je sedela na topolu, obdana od črne noči, šepetala je med seboj, kazala si je velike bojevnike svojega naroda — tam je stal Kornstalk, ob njem Katahekasa in sin Bobnečega ptiča in tam so bili tudi mlajši poglavarja: Modri jopič, Lelašika in kakor so se pač imenovali. Okrog njih je valovila množica bojevnikov. Sredi velikega kroga je ždel čarovnik rodu Nameta, po naše rodu Želve. Tam je ležal negibno na svojem lesenem nosilu glavar Usnjena ustnica, stari ohromljeni glavar. Okrog njega so stali sorodniki, pred njim so tičale v zemlji tri palice, na katerih je visela obleka, orožje in okras ustreljenih.

Mladina na drevesu iz rodu gorskih levov pa beli bratec in sestrice so videli one tri palice, čutili so grozo v svojih srcih, saj je vendar tudi nje prevzela novica o umoru, o nasilni smrti. Res, bili so mračno prevzeti. In čim bolj razbrzdano je plesal rod Nameta, čim bolj divje je naraščalo petje, tem bolj hreščekli so bili vzkriki in tem bolj je v mladini plala kri. Veliki bobni so preteče doneli, ropotulje so klepetale vmes so se mešali majhni, plitvi bobenčki, zveneci suho kakor kosti.

(Dalje)

Marija Hvala — dijakinja:

K tihim gomilam

K tihim gomilam
danes hitimo,
dragim pokojnim
lučke prižgamo.

V srcu vsakogar
vzkipi naj molitev,
cvetlice dehte naj
v njih počastitev.

Oživljamo danes
otožne spomine,
šepečejo duše:
«vse mine — vse mine.»

Stanko Jereb:

Sirotek

Mamica moja v grobu leži,
očka je rekel, da tamkaj le spi.
Jaz jo pa čakam dan za dnem,
kako dolgo že čakam — sam ne vem...

Kdaj mamica moja naspala se bo?
Kdaj jo bo videlo moje oko?
Mamica moja v grobu leži,
čakam jo, čakam — a mamice ni...

Spominu sošolca

I.

Srečno spavaj nad zvezdami,
dragi moj sošolec Ti,
zda ko že nekaj let v grobu spavaš,
mi srce po Tebi hrepeni.

II.

Tih in miren je bil Tvoj značaj,
ljubeznivega in dobrega bil si srca,
zdaj ko že nekaj let v grobu spavaš,
v kraljestvo Očeta nebeškega.

III.

Ko danes na Vseh svetih
ob Tvojem grobu stojim,
na Tvojo se sliko oziram
in na kamnu prebiram verze.

IV.

Misli pa moje k temu gredo:
Le spavaj, sošolec moj, tiho,
Truplo pač Tvoje v prah preperi,
spomin na Tebe pa večno živi.

Zoran Naprudnik, dijak — Maribor

Manica:

Kdo je bil prvi

Obširen Kervinov travnik je vsakokrat po košnji postal veselični prostor vsem vaškim otrokom. Tam so poskakovali in kričali po mili volji ter si izmišljali vsakovrstne igre. Imeli so »šolo«, »gledišče«, se šli »skrivnico«, »slepe miši«, »škarjice brusit«, »buče ruvat«, »čebele krast«, »ravbarje lovit« in še kaj.

Ko so neko popoldne že vse mogoče otroške umetnosti spravili na plan, predlaga Mehačev Francek:

»Če vam je prav, vam pa postrežem z neko osoljeno uganko.«

Namesto odgovora se najmanj dvajset kričičev požene proti Francku in stisne glave skupaj. Francek začne:

»Bili so trije bratje: Gašper, Melhijor, Boltežar. Ti bratje so bili gospodarji velikega aeroplana, zato so bili tudi vsi trije izučeni piloti, ki so se kaj dobro razumeli na zračno krmarenje. Imeli so tudi vsak svoje padalo in nekoč se domislilo, da bi ta padala preizkusili.

Ko je bil njihov aeroplan v primerni višini, izročijo krmilo večjemu namestniku, sami se pa s padali opremijo kakor treba in — ena, dve, tri, vsi naenkrat skočijo iz aeroplana.

Imeli so srečo. Vsa tri padala so se pravočasno odprla, umerjeno zanihala v zraku in se potem začela polagoma nižati.

Padala so bila enaka, le bratje so bili v telesni teži precej različni. Gašper je na primer tehtal 75 kg, Melhijor 85 in Boltežar celo 95 kg. Kakor sem že omenil, so skočili v praznino vsi naenkrat. Zdaj pa uganite, kdo je bil prvi na zemlji?«

»Gotovo Boltežar, ker je bil najtežji,« je bilo splošno mnenje.

Francek odmaje z glavo.

»Torej Melhijor?«

Francek spet odkimava.

»Boltežar! Ali pa vsi trije naenkrat,« ugibljejo otroci vsi vprek.

Zdaj se pa Francek široko zasmije:

»Hahaha! Nobeden ni uganil. Nihče izmed bratov ni bil na zemlji prvi. In vsi naenkrat tudi ne. Prvi na zemlji je bil — A d a m, saj to smo se vendar učili v šoli.«

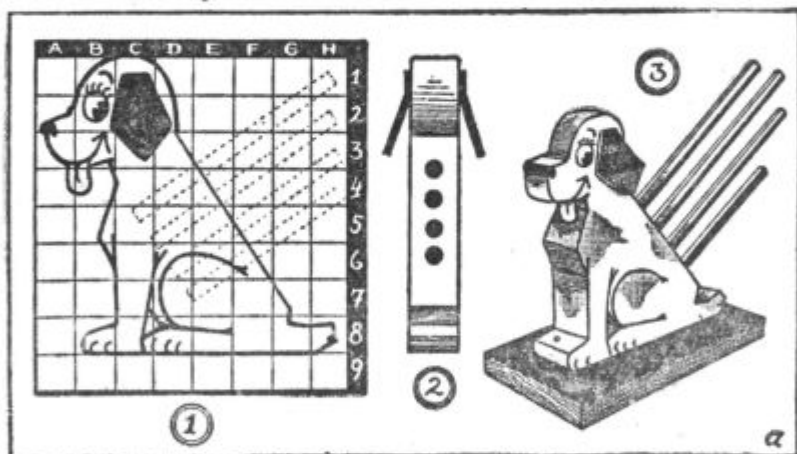
Ti navihani Francek ti, kaj?

Drobnarije za pisalno mizo

a. Držalo za svinčnike.

Svinčnikova konica je zelo občutljiva. Niti ni treba, da je udarec ali pa pritisk nanjo močan: takoj se nam odlomi. No, to že najbrže veste tudi iz svojihkušenj in ni, da bi še obširneje govorili o tem. Naj Vam raje razložimo, kako si lahko napravite okusno

izrezljate, pri tem pa izpustite jezik (kvadrat A4, B4). Za jezik uporabimo raje primeren kos rdečega usnja ali blaga, ki ga nalepimo na odgovarjajoče mesto. Enako nalepimo za ušesa kos temnega blaga, urezanega v obliki, kakor jo nazorno kaže slika. Slika št. 2. nam predočuje izrezljani lik psa z zad-

držalo za svinčnike, ki Vam bo zelo koristilo, če ga boste s pridom uporabljali. Na uho pa bodi povedano, da je takale stvarca, če je izdelana pazljivo in natančno, lahko tudi zelo primerno darilce n. pr. za Miklavža ali pa za božič.

Na vsaj 2 cm debelo, gladko oskobljeno desko narišete s tankimi črtami kvadratno mrežo, kakor Vam jo kaže slika št. 1. (dolžina 8 kvadratov, a višina 9! Stranica vsakega kvadrata meri 2 cm). V to kvadratno mrežo prerišete psa, natančno po naši sliki. Če boste pazili na označbe s črkami in številkami ob strani kvadratne mreže, Vam to ne bo delalo velikih preglavic, ker je obris psa zelo enostavno narisati. Ko ste psa prerisali, ga z rezljačo

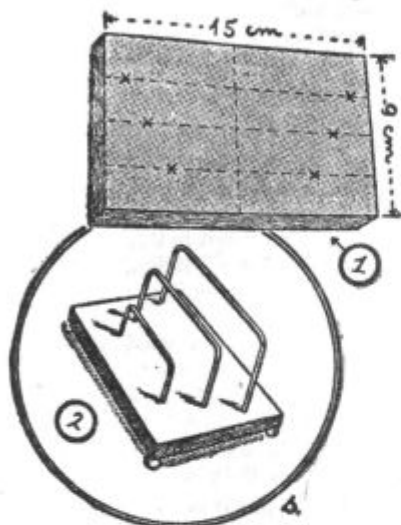
nje strani. Stiri luknjice v hrbtu moramo izvrtati z največjo previdnostjo. Ko je to opravljeno, očistimo figuro z raskovcem in jo prevlečemo z emajlnim lakom. Oči in smrček pobarvamo s črno lakasto barvo, enako tudi vse črne črte. Sedaj prilepimo jezik in ušesa in pritrdimo psa na črno lakirano deščico. Za pritrditev uporabimo medeninaste žreblice, ki jih zabijemo v prednje tace in rep. Na sliki št. 3 vidite, kako izgleda tako držalo za svinčnike, ko je izdelano.

b. Stojalo za pisma

Tudi zanj rabimo kos deske, debeline 2 cm. Merila za dolžino in širino so razvidna s slike št. 1.

— S slike pa je tudi razvidno, da

razdelimo širino na štiri enake dele in kjer so začrtani križci (ki so, kar je zelo važno, enako oddaljeni od črte, ki razpolavlja deščico po dolžini), zvrta-
mo s šilom majhno luknjo do $\frac{2}{3}$ de-
beline deske. S primernimi kleščami
upognemo tri bakrene ali medenina-
ste žice v obliko, kakor je razvidna s
slike št. 2. Žice vtaknemo in pritrdi-

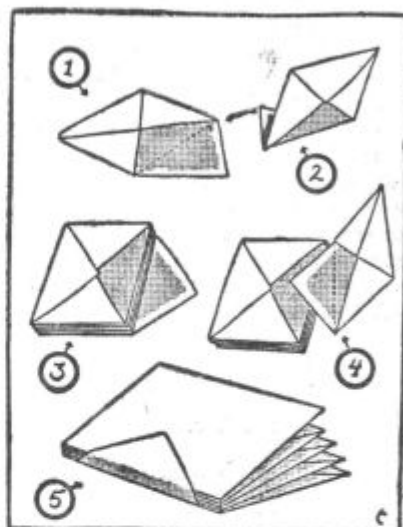

mo v izvrtane luknjice. Ker pa naj
imajo žični locni različno višino, mo-
rajo tudi žice biti različno dolge. Naj
krajša je prva, najdaljša pa zadnja.
Seveda pa lahko napravimo tudi več
locnov, tedaj si deščico pač drugače
razdelimo in izvrtamo več luknjic. De-
ščico pobarvamo s črnim lakom, locne
očistimo, da se svetlijo, in prevlečemo
s prosojnim kovinskim lakom, nato
privijemo v deščico spodaj še štiri me-
deninasti kroglice, ki si jih nabavimo
poceni v vsaki trgovini z železnino. Ta-
ko izdelano stojalo bo kar okusen pred-
met na pisalni mizi.

c. Torbica za pisma.

Iz štirih ali petih pisemskih ovojev
lahko sestavimo primerno torbico za
pisma. Prvi ovoj položimo plosko na
mizo (slika št. 1). Zaklopnico nasled-
njega pisma upognemo nazaj in jo
vtaknemo v prvi ovoj (Slika št. 2).
Enako postopamo z ostalimi ovoji in
vsakokrat prlepimo zaklopnico v ovoj
prejšnjega pisma. Zlepljeni ovoji bodo
izgledali potem, kakor kaže slika št. 3.
Zaklopnico zadnjega pisemskega ovoja
pa ne vložimo kakor prejšnje, temveč
— vprav v nasprotni smeri (slika št.

4) in pritrdimo jo z lepilom, ki smo ga
nanesli na drugo stran pisemskega ro-
ba, ki je navadno prevlečen z lepilom.
Na ta način je pisemska torbica skle-
njena z dvema nasproti ležečima pre-
daloma. Končno zalepimo še zaklopni-
co prvega pisma okoli hrbta (glej sli-
ko št. 5) in pisemska torbica je izdela-
na.

Za močne in gibčne

Moč in gibčnost sta dve lastnosti, ki
ju v trdem boju življenja nikakor ni
zametavati. Primerna vaja za urjenje
obeh je naslednja:

Dvojica se vsede na tla, kakor sta
se vseda dečka na naši sliki (hrbta
skupaj, roke spete v komolcu). Sedaj
poskusite vstati. Prav lahko, kakor bi
to kdo mislil na prvi pogled, to ni, tre-
ba je že nekoliko gibčnosti na tudi
moči, da nam uspe. Za navočno, kake
se boste najlažje dvignili, naj Vam po-
vemo, da je treba hrbta istočasno upre-
ti drug v drugega, nogi pa iztegniti, ne
da bi ju pri tem premaknili. Če Vas
je več zbranih, tekmujte komu bo prej
uspelo. Prav je pa, da se med seboj
menjate, ker nekateri lažje sodelujejo
kakor drugi.

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Gotovo si misliš, kako sem lena in nehvaležna, da se Ti tako pozno zahvalim za knjižico. Ne veš, kako sem bila srečna, ko sem zvedela, da sem izžrebana in da dobim knjižico. Kar s tihim veseljem sem jo pričakovala, ali bo res prišla. In ko sem jo zagledala opoldne na mali mizici, sem z veseljem zavpila: »Bog daj srečo stricu Maticu, ker mi je pripomogel k darilu Mladega Jutra.«

O dragi stric Matic, lepo se Ti zahvalim in obljubim, da jo bom lepo hranila kot spomin nate. Tudi Leja, moja sestra, jo lepo pazi. Prečitala sem jo tudi celo že dvakrat.

Tudi moja sestra Leja Te lepo pozdravi. Ona se uči kot prodajalka, ali na strica Matica še ni pozabila, samo da nima časa mu pisat, je žalostna.

Vera Črepinšek, IV. r. os. šole v Celju.

Ljubi stric Matic! Sem velika prijateljica »Mladega Jutra«. Vsako nedeljo z zanimanjem sledim vsem Tvojim odgovorom.

Doma sem iz Dravske doline v bližini naše severne meje. Letos sem prišla v Celje, da tu obiskujem I. razred gimnazije. Čisto tiho povem samo Tebi na uho, da se me loteva včasih domotožje po domu in po zelenem Pohorju.

Ojunačila sem se, da Ti pišem in pošiljam pisemce in pesmico ter upam, da ga ne požre Tvoj požrešni koš.

PETERCA

Majhna sem še
jaz Pohorčanka,
pa dobrega srca
kot vsaka Slovanka.

Kjer Drava mi teče,
tam sem doma,
vesel'ga duha,
vesel'ga srca.

Mravljak Peterca, real. gim. I.a v Celju.

Naša domovina kraljevina Jugoslavija je ena najlepših in najrodovitnejših dežel. Tu se pridela največ živeža. Ima mnogo raznovrstnega okusnega sadja. Tudi živine je dovolj, da jo lahko še izvažamo. Naši ljudje so pridni in radi de-

lajo. Lenuhov je malo. Ponosni smo lahko na našo Jugoslavijo in na našega mladega kralja Petra II., ki ga vsi ljubimo. Nikoli pa ne smemo pozabiti zadnjih besed našega preminulega skrbnega in dobrega kralja Aleksandra I.:

»Čuvajmo našo Jugoslavijo.«

Vera Črepinšek, IV. r. os. šole v Celju

Dragi stric Matic! Zdaj, ko vem, kakšen si Ti, preljubi moj striček, Ti pa še jaz povem, kakšna sem jaz:

Imam dolge kite,
po novi modi zvite.
Sem vesela ptičica,
pojem kot seničica.

H klavirju se vsedem,
prepevam glasno:
Oj, striček Maticček,
usliši me no:

Pa pošlji mi knjigo,
da dolgčas ne bo!

Najlepše Te pozdravlja Tvoja prijateljica

Milenka Ermenc, učenka IV. razreda.
Borovnica.

SULTAN

Sultan na trati
se v krogu vrti.
Sultan kosmati
svoj repek lovi.

Sultan poskoči,
leti preko trat,
solnce blešči se
in rep je ves zlat.

Sultan posluša
šepet iz dobrav,
repek ušel mu je,
zbogom! hav — hav!

Korbar Boris, učenec mešč. šole v
Zagorju ob Savi

Dragi stric Matic! Že dolgo čitam »Mlado Jutro«, ali sem se vedno plašila Tvojega požrešnega koša, danes sem se pa odločila, da Ti napišem par vrstic iz naše daljne Srbije.

Bliža se dan naših pokojnih. Sigurno boš tudi Ti obiskal njivo mrtvih. Ker sem jaz predaleč od Ljubljane, Te najlepše prosim, da bi Ti prižgal eno skromno svečico na grobu moje stare mame.

Dragi stric Matic, ne vrzi mojega pisma v svoj požrešni koš, nego me vpiši v seznam Jutrovčkov.

Te pozdravlja

Olgica Razboršek, uč. IV. razr. os. šole rud. Tresibaba. Moravska banovina.

Ljuba Olgica! Tvoji želji prav rad ustrežem. Ker pa nisi pisala, kje je grob Tvoje babice, bom pržgal svečko na kakšnem zapuščenem grobu, ki jih je zmemrom dovolj. Lepo Te pozdravljam.

Stric Matic.

Šale za male

Dvorni norec

Pred mnogimi leti je živel kralj, ki je imel zelo pametnega dvornega norca. Nekoč je kralj zvedel, da si je norec sestavljal polo, na katero je zapisal imena tistih, ki jih je imel za najbolj neumne. Kralj je poklical dvornega norca in mu velel, naj mu pokaže polo. Lahko si mislite, kako se je kralj razjezil, ko je videl sebe prvega napisanega na poli. Ves ogorčen je vprašal norca:

»Zakaj si napisal mene na prvo mesto?»

»Veličanstvo, dali ste tujcu denar, da vam kupi konja. Niste ga vprašali, kako mu je ime, in nihče izmed nas ga ni poznal, a vi ste mu zaupali tolikšno vsoto denarja. Gotovo je da se tujec ne bo več vrnil, in vi ne boste videli ne konja ne svojega denarja!»

»A kaj če se tujec vendarle vrne? je vprašal kralj.

»Tedaj bom zapisal njegovo ime na vaše mestol«

Znal si je pomagati

Nekega dne je dala mati svojemu sinku velik kos potice in mu velela:

»Tukaj ti dam kos potice. Razdeli ga s svojo sestrico, kakor se dobremu bratcu spodobi?»

»Kako se pa dobremu bratcu spodobi?« je vprašal deček

»Sestrici daj večjo polovico!»

Deček je trenutek pomislil, potem je stopil k sestri, ji dal ves kos potice in rekel:

»Tu ti dam kos potice draga sestrica. Deli ga z menoj tako kakor se do bri sestrici spodobil«

Golar Manko:

Naša Nela bi še rada dudo

Oh, pomislite, otroci, naša Neli vedno bi še rada dudo vlekla, pa če prav bo štiri že pomladi štela in če tudi že je gospodična cela.

Pa ji pravi mama: »To se ne spodobi, kaj poreče bratec Zdenko, če te vidi z dudo v ustih? Ne, nikar, ni lepo zate in še očka bi, zares, jezil se nate.«

Nela pa je pridna punčka, brž je mami obljubila, da odslej bo konec z dudo pa če prav slovo bo težko in da solz bo najmanj za cel zvrhan lonec.

Da jo potolaži mama, ji obljubi novo punčko in če hoče, pa medveda, ej, to brž je bilo konec solz pregrenkih — — — vsak bi se tako tolažil, o seveda.

Toda, ko zvečer je legla Nela spančkat, brž se skrila pod odejo, mesto dude v usta brž je palec svoj vtaknila, da se očka, mama ne bi spet jezila.

In je vlekla prstek kakor preje dudo in se mamici smejala. — O ti Nela, kaj pa vendar misliš? Če te mama vidi, joj, to šiba mašo novo bo zapelal!

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Zagar Čirilo, dijak V. razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Breda Sreenc, uč. I. razr. real. gimn. v Celju, Igor Klemenak, uč. V. razr. v šoštanjju, Križman Jernej, uč. IV. razr. v Devici Mariji na Polju, Milena Golja, uč. I. razr. mešč. šole v Ljubljani.

★

Pozor, Jutrovčki! Natečaj zaključimo v zadnji številki pred božičem. Naslove nagrajencev objavimo v božični številki. Kdor bi rad imel lepo povestno knjigo, naj ne odlašaj več! Spisi morajo biti napisani s črnim. Nefrankiranih pisem naša uprava ne sprejema.

Gospod Čopek teče na vlak

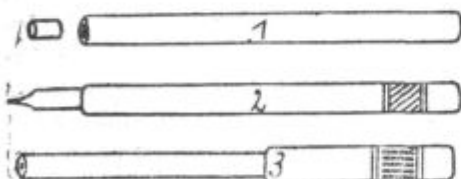
Večjega poredneža od tiskarskega škrata si je res težko izmisliti! V zadnji številki je kratkoma ukradel velespoštovanemu gospodu Čopku noge! Nad tem dejanjem so se razen gospoda Čopka zgražali tudi vsi Jutrovčki, ki bi bili tako radi videli zamudnika, kako teče na vlak. Ko je stric Matič navil tiskarskemu škratu uhlje, je ves skesan privlekel noge gospoda Čopka na dan. Izgovarjal se je, da so mu bili čevlji tako silno všeč... No, otroci, zdaj pa hitro izrežite še noge in sestavite sliko, kakor smo vam jo v zadnji številki opisali!

Za spretnne roke

Podaljšalo in natik za svinčnik

Ta dva predmeta si lahko naredimo iz bezgovih palic na sledeči način.

Odrežemo si mlade in ravne bezgove palice, katerih stržen naj bo tako debel, kakor svinčnik, les okoli stržena pa naj bo tenek. Za podaljšalo si odrežemo kos palice približno 15, za na-

tik pa 5 cm dolg. Iz palic iztisnemo stržen in jih z nožičem lepo obelimo, nakar jih damo sušiti na peč. Suhe cevke odrgnemo s steklastim papirjem ter jih na enem koncu začepimo z zamaškom, izrezanim iz kake palice (Sl. 1.)

Nastalo podaljšalo oziroma natik okrasimo s tem, da zarezemo vanj razne vzorce. Slika 2 in 3 nam kaže pre-

proste vzorce, katere zarezemo tako, da položimo cevko na mizo, nanjo krepko pritisnemo ostrino noža ter jo počasi in previdno valjamo v potrebnih smereh. Pri vzorcu na sliki 3 pa vtisnemo podolžne zarezne s konico žeblija, katerega potegnemo v smeri navzdol.

Oba predmeta lahko pobarvamo s tušem in zlikamo z voskom.

Saj sva brata...

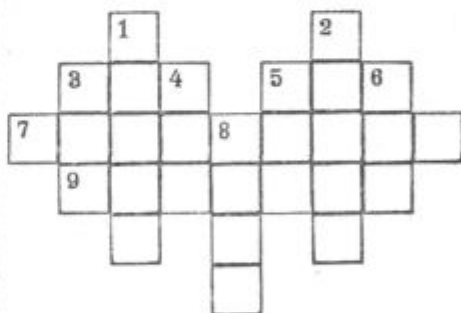
Neki francoski kralj je srečal na cesti siromaka, ki ga je prosil miloščine. »Zelo siromašen sem,« je dejal, »skrbeti moram za veliko družino in spomnil sem se, da sva brata, pa sem si mislil, da mi boste lahko pomagali!«

»Da sva brata? Kako to?« se je začudil kralj.

»Nu, mar ni bil Adam najin skupni oče?«

»Da, prav imaš!« je odvrnil kralj. »Tukaj imaš frank. Če ti bodo vsi tvoji bratje toliko dali, boš kmalu bogatejši od menel!«

Križanka

Vodoravno: 3. obrambni izrastek nekaterih živali, glasbilo, tudi gora na Dolenjskem, 5. začimba, 7. zadrege ustvarjajoče, a iz njih sam vselej spretno se rešujoče malček, 9. ptič.

Navpično: 1. južno drevo, 2. evropska valuta, 3. dvoživec, 4. telesni premik, 5. prvi poganjek iz semena rastline, 6. vrsta orla, 8. zgradba.

Rešitev križanke

Vodoravno: 4. Maribor; 8. katekizem; 9. zapeček.

Navpično: 1. satan; 2. liker; 3. voz (Vozel); 4. maz; 5. rep; 6. bič; 7. rek.

Rešitev uganek

Sime in Cene Mohamed Sime prodaja klobuke, Cene pa samoveznice.